

Social Sciences Indexed

International
SOCIAL MENTALITY AND
RESEARCHER THINKERS JOURNAL
Open Access Refereed E-Journal & Refereed & Indexed
SMARTjournal (ISSN:2630-631X)

Architecture, Culture, Economics and Administration, Educational Sciences, Engineering, Fine Arts, History, Language, Literature, Pedagogy, Psychology, Religion, Sociology, Tourism and Tourism Management & Other Disciplines in Social Sciences

2019

Vol:5, Issue:21

pp.1162-1175

www.smartofjournal.com

editorsmartjournal@gmail.com

İLETİŞİM FAKÜLTELERİNDEKİ RADYO TELEVİZYON SİNEMA BÖLÜMLERİNİN
BRANŞ DERSLERİNDEKİ MÜFREDAT SORUNLARI VE ÇÖZÜM ÖNERİLERİ

CURRICULUM PROBLEMS AND SOLUTION SUGGESTIONS IN BRANCH COURSES OF
RADIO TELEVISION CINEMA PROGRAMS OF COMMUNICATION FACULTIES

Öğretim Görevlisi Recep ALTAY

Iğdır Üniversitesi Tuzluca Meslek Yüksekokulu Radyo Televizyon Programcılığı, Iğdır/Türkiye

Dr. Öğretim Üyesi Tamer KAVURAN

Fırat Üniversitesi İletişim Fakültesi Görsel İletişim Tasarımı, Elazığ/Türkiye

Article Arrival Date : 23.02.2019

Article Published Date : 31.07.2019

Article Type : Research Article

Doi Number : <http://dx.doi.org/10.31576/smryj.220>

Reference : Altay, R. & Kavuran, T. (2019). "İletişim Fakültelerindeki Radyo Televizyon Sinema Bölümlerinin Branş Derslerindeki Müfredat Sorunları ve Çözüm Önerileri", International Social Mentality and Researcher Thinkers Journal, (Issn:2630-631X) 5(21): 1162-1175

ÖZET

İletişim fakültelerinin Radyo Televizyon Sinema programlarının sayısı her geçen gün artmakta. Ancak bu programların ders içeriklerinde bazı sorunların olduğu zaman zaman tartışılmaktadır. Bu araştırma ile Türkiye’de Radyo Televizyon Sinema anabilim dallarında görev yapan öğretim elemanlarının, Radyo Televizyon Sinema programlarının uygulanmasında karşılaşılan sorunlara ve bu sorunların çözümüne ilişkin görüşlerinin belirlenmesi; belirlenen sorunlara çözüm önerileri getirilmesi amaçlanmıştır.

Tarama modeli esas alınarak yapılan araştırma, 2017-2018 Eğitim-Öğretim yılında Türkiye’de 16 Üniversitenin İletişim Fakültesi Radyo Televizyon Sinema Anabilim Dalında görev yapan 218 öğretim elemanı üzerinde gerçekleştirilmiş olup evrenin % 65’inden kullanılabilir veri elde edilmiştir.

Araştırmada elde edilen bulgulara göre, öğretim elemanlarının Türkiye’de iletişim fakültesi radyo televizyon sinema anabilim dallarında uygulanan branş derslerin saat, içerik ve içeriğin uygulanabilme düzeylerine ilişkin görüşlerinde genel olarak Kurgu, Kamera ve Işık, Haber Toplama ve Yazma, Sinema, Fotoğrafçılık, Belgesel Film, Tv’de Program Yapımı, Radyo Programcılığı gibi derslerin saat olarak yetersiz, içerik ve içeriğin uygulanabilme düzeyinin ise çok yetersiz olduğu sonuçlarına varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: İletişim fakültesi, Radyo Televizyon Sinema, Branş Dersler, Ders İçerikleri, Müfredat Sorunları

ABSTRACT

The number of Faculty of Communication has been increasing day by day; However, there are some problems in the content of these programs from time to time. With this research, suggestions problems and solution course curriculum in section radio, television and cinema faculties of communication in turkey. It is also aimed to provide solutions for the identified problems and to determine whether the opinions of the instructors regarding the problems encountered in the application

The study was on the basis of communication faculty radio and television cinema 16 Art teaching departments in Turkey in 2017-2018 academic year and the 218 teachers were included in the study. The data which were accepted valid and useful were obtained from 65 % of the population.

According to the findings of the research teaching hours, content and applying content in radio, television and cinema faculties of communication in turkey "Editing, Camera, News Gathering and Writing, Cinema, Documentary,

Photography, both the content and the level of applying content were insufficient too. It also determined that the class hours were not sufficient in the courses “Media Literacy, Research Methods.

Keywords: Communication faculty, Radio, television and cinema, Branch Courses, Course Contents, Curriculum Issues

1. GİRİŞ

Türkiye’de 1950’li yıllarında başlayan iletişim eğitimi, Gazetecilik Enstitüleri ve Basın Yayın Yüksek Okulları tarafından verilmiştir. Medya sektörünün taleplerini karşılayabilmek ve daha özgün bir eğitim verebilmek amacıyla 1992 yılında iletişim fakülteleri kurulmaya başlanmıştır. İlk defa devlet üniversiteleri bünyesinde kurulan bu fakülteler, vakıf üniversiteleri ile birlikte hem fakülte hem de öğrenci sayısında büyük artış yaşanmıştır. Ancak bu artış beraberinde de birtakım sorunları da getirmiştir. Bu sorunlardan ilki, iletişim fakültesinden mezun olan öğrencilerin medya sektöründe yeterince istihdam edilememesidir. Bu sorunun neden kaynaklandığını anlamak için iletişim eğitiminin nasıl verildiğine bakmak gerekir. Asıl tartışma konusu bu fakültelerde verilen derslerin ağırlıklı olarak teorik mi? uygulama mı? olup olmayacağıdır. Özellikle Radyo Televizyon ve Sinema gibi görselliği ve işitselliği bir arada barındıran programların ders müfredatları gerek akademik personel gerekse öğrenciler arasında büyük tartışma konusu olmuştur. Günümüzde halen iletişim fakültelerinde radyo televizyon sinema bölümüne yönelik uygulama alanlarının olmaması öğrencilerin pratik derslerden mahrum kalmasına zemin hazırlamıştır.

Medya sektörü, dört yıllık bir radyo televizyon sinema eğitimi almış öğrencinin henüz haber yazamamasını, reji ve stüdyo gibi birimlerde deneyim sahibi olmamasını fakülte de verilen derslerin içeriğinde yaşanan sorunlara ve uygulama birimlerinin eksikliğine bağlamaktadır. Fakülte yöneticileri ve öğretim elamanları ise, yaşanan bu eksikliğin farkında olmalarına rağmen medya sektörünün taleplerine yönelik tüm sorumluluğu YÖK’e bağlamaktadır.

Oya Tokgöz, bu sorunun giderilmesi anlamında şu öneriyi sunmaktadır; “İletişim fakültelerinin yapması gereken, medya sektörünün karşısında sağlam durabilmektir. Verdikleri eğitimin ardında yatan nedenleri iyi bir şekilde tartışmalı, iletişim fakültelerinin neden, niçin kurulduklarına önem vermelidir. Profesyonelliğin önemini vurgulamalıdır. Giderek sayısı artan iletişim fakültesi yerine, nitelikli ve donanımlı kurumsallaşmış iletişim fakültelerinin öğrenci yetiştirmesine ön ayak olmalıdır”.

Bu çalışmanın amacı, Türkiye’de İletişim fakültesi radyo televizyon ve sinema programının ders müfredatlarında karşılaşılan sorunları tespit edip bu sorunlara çözüm önerileri sunmak. Bu genel amacı ortaya koymak için öncelikle devlet üniversitelerindeki radyo televizyon sinema programlarının ders müfredatları incelenmiş, ardından örneklem olarak belirlenen üniversitelerdeki öğretim elemanlarına sorunların tespitine yönelik anket uygulanmıştır.

Bu kapsamda yapılan araştırma daha önce iletişim fakültelerinin geneline yönelik yapılan çalışmalardan farklı olarak Radyo Televizyon Sinema bölümü dikkate alınarak yapılmıştır. Bu araştırma hem Radyo Televizyon Sinema bölümü ders müfredatlarının incelenmesi hem de öğretim elemanlarına anket uygulanması bakımından ilk olma özelliği taşımaktadır. Bundan dolayı çalışmanın bu konuda bir eksikliği gidereceği ve bu alanda farkındalık oluşturacağı düşünülmektedir.

2. RADYO TELEVİZYON VE SİNEMA EĞİTİMİ

İletişim fakülteleri ile birlikte radyo tv sinema bölümlerinin sayıları da gün geçtikçe artmaktadır. Yaşanan artışlar hem eğitim anlamında hem de mezun olan öğrencilerin istihdamı anlamında büyük tartışmalara neden olmaktadır. Bu tartışmaların temelinde ise ders müfredatlarının sorunları gelmektedir. İletişim fakülteleri, öncelikli olarak birey ve toplum için büyük öneme sahip kitle iletişim araçlarında içerikleri hazırlayan veya bunların aktarılmasını sağlayan bireylerin teknik bilgi kadar kültürel açıdan da donanımlı hale getirilmesi amacıyla eğitimlerini devam ettirmektedir

(Taydaş ve Karakoç,2014: 192). Türkiye’de sayıları 70 olan iletişim fakültelerinde radyo televizyon ve sinema bölümlerinin sayısı 55’tir. Taydaş ve Karakoç tarafından yapılan araştırmaya göre; bu bölümlerin %65,9’u devlet üniversitelerinde, %20,4’ü vakıf üniversitelerinde, % 13,6’sı da yurt dışı üniversitelerinde eğitimlerini sürdürmektedir. Ayrıca çalışma verileri kapsamında devlet üniversitelerinin iletişim fakültelerindeki radyo, televizyon ve sinema bölümlerinde yürütülen derslere ilişkin değerlendirmeler de verilmiştir.

Bu değerlendirmelere göre, devlet üniversitelerinde en fazla zorunlu dersin bulunduğu üniversiteler ve ders oranları sırasıyla Fırat Üniversitesi 60 dersin tamamı yani %100’ü, Çanakkale Üniversitesinde derslerin %73,9’u, Ege Üniversitesindeki derslerin % 55,6’sı, Atatürk Üniversitesindeki derslerin %51,5’i şeklinde belirlenmiştir. En az zorunlu dersin bulunduğu üniversite ise % 25,5 ile Ankara Üniversitesi, %33,7 ile Akdeniz Üniversitesi daha sonra ise %38,9 ile Mersin Üniversitesi’dir. Teorik derslerin yoğun olarak bulunduğu üniversiteler incelendiğinde ise bu ders grubunda tüm derslerinin %100’ü teorik olan Kastamonu ve Marmara Üniversiteleri, %98,2’si teorik olan Gazi Üniversitesi, %88,3 ile Akdeniz Üniversitesi olarak belirlenmiştir. Teorik derslerin en az bulunduğu üniversiteler ise sırasıyla %31’lik oranla Ankara Üniversitesi, % 48,3’lük oranla da Mersin Üniversitesi olarak belirlenmiştir (Taydaş ve Karakoç,2014: 200).

Bu yapılan çalışmanın üzerinden 4 yıl sonra 2018 yılında devlet üniversitelerinin iletişim fakültelerinde eğitim-öğretim hayatına başlamış ve mezun vermiş Radyo Tv ve Sinema bölümlerinde yürütülen ders müfredatlarına ilişkin çalışmada ise küçük değişikliklerin haricinde pratik ve teorik ders dağılımında benzer rakamların olduğu saptanmıştır. Teorik ve uygulamalı derslerin oranlarına bakıldığında 16 fakülte içerisinde Kastamonu ve Marmara üniversitelerinin tüm dersleri teoriye dayanalı olduğu görülmüştür. Bu üniversitelerin hemen ardından gelenler ise, Selçuk Üniversitesi yüzde 99,1, Gazi Üniversitesi yüzde 98,2, Ege Üniversitesi yüzde 96,2, Mersin Üniversitesi yüzde 92,2 ile teori derslerin en fazla olduğu üniversiteler olduğu saptanmıştır. Pratik derslerin en fazla olduğu üniversiteler ise, yüzde 67,7 Ankara Üniversitesi diğer üniversitelere büyük bir fark atarak ilk sırada yer almıştır. Bu üniversitenin hemen ardından da Atatürk Üniversitesi yüzde 26,3, Fırat Üniversitesi yüzde 24,7, Kocaeli Üniversitesi yüzde 22,8 ile uygulamalı derslerin en fazla olduğu üniversiteler olmuştur.

Rakamsal verilerden de anlaşılacağı üzere Radyo televizyon sinema bölümü ders müfredatlarında teori ve uygulamalı ile seçmeli ve zorunlu dersler arasında bir eşitsizliğin olduğu görülmektedir.

Ayrıca iletişim fakültelerinin bünyesinde faaliyet gösteren radyo televizyon sinema bölümlerin de eğitime başlamış üniversitelere baktığımızda ise, devlet üniversiteleri; Ankara Üniversitesi, Akdeniz Üniversitesi, Adnan Menderes Üniversitesi, Atatürk Üniversitesi, On Sekiz Mart Üniversitesi, On dokuz mayıs Üniversitesi, Erciyes Üniversitesi, Ege Üniversitesi, Fırat Üniversitesi, Gazi Üniversitesi, İnönü Üniversitesi, Kocaeli Üniversitesi, Kastamonu Üniversitesi, Marmara Üniversitesi, Mersin Üniversitesi, Selçuk Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi, Giresun Üniversitesi, Gümüşhane Üniversitesi, Uşak Üniversitesi, İzmir Ekonomi Üniversitesi, Süleyman Demirel Üniversitesi, Çukurova Üniversitesi gibi üniversiteler örgün ve ikinci öğretim faaliyetlerini yürütmektedirler. Bunların yanında özel üniversitelere baktığımızda ise, Başkent Üniversitesi, İstanbul Aydın Üniversitesi, İstanbul Arel Üniversitesi, Işık Üniversitesi, Kadir has Üniversitesi, Yaşar Üniversitesi, Yedi tepe Üniversitesi, Yeni yüzyıl Üniversitesi, Doku Akdeniz Üniversitesi, Girne Amerikan Üniversitesi, Kırgızistan-Türkiye Üniversitesi, Levke Avrupa Üniversitesi, Uluslararası Kıbrıs Üniversitesi, Yakın doğu Üniversitesi gibi üniversiteler eğitim vermektedir.

Devlet üniversiteleri bünyesinde kurulan Radyo televizyon sinema bölümlerinin Türkiye’de bölgesel dağılımlarına baktığımızda ise;

- ✓ Marmara Bölgesi: 6
- ✓ İç Anadolu Bölgesi: 13
- ✓ Karadeniz Bölgesi: 6

- ✓ Akdeniz Bölgesi: 4
- ✓ Ege Bölgesi: 5
- ✓ Doğu Anadolu Bölgesi: 6
- ✓ Güneydoğu Anadolu Bölgesi: 2'dir.

3. RADYO TELEVİZYON SİNEMA EĞİTİMİNİN GEREKLİLİĞİ

Türkiye’de eğitim sistemi; bireylerin sosyal, kültürel gelişimlerine katkı sağlamasının yanında yaşamlarının devamı içinde bireyi hazırlamayı amaçlamaktadır. Özellikle bireyin eğitim-öğreniminde kaçınılmaz olan üniversitelerin bu anlamda önemi büyüktür. Çünkü bu eğitim, bireylerin iş hayatına atılmadan önceki önemli bir aşamasını teşkil etmektedir. Bunun sebeplerine bakıldığında bireylerin eğitimi görmüş olduğu branşlara yönelik pratik ve teorik eğitimlerini gördükleri mesleki donanımlarını kazandıkları yer olmasıdır. İletişim fakültelerinin radyo televizyon sinema gibi programlarında medya sektörü için eğitimlerini iyi almış bireylerin yetiştirilmesi amaçlanmaktadır. Ancak bu süreçte ilgili programların akademik kadrolarının, uygulama alanlarının ve ders içeriklerinin de ihtiyaçlara göre düzenlenmesi icap etmektedir (Karakoç, 2014).

Kitle iletişim araçlarının bireyler ve toplumlar üzerinde olumlu ve olumsuz birçok etkisinin olduğu düşünülmektedir. Fakat burada asıl üzerinde durulması gereken bu iletişim araçlarının içeriklerinin düzenlenmesinin yanında bu içerikleri hazırlayan bireylerin teknik yetenekleri ve kültürel bilgilerinin de yeterli bir düzeyde olması büyük önem taşımaktadır. Bu anlamda kurulan radyo televizyon sinema bölümleri kitle iletişim araçlarına içerik hazırlayan veya bunların iletilmesini, sunulmasını sağlayan bireylerin teknik bilgi kadar kültürel açıdan da zenginleştirilmesi amacıyla öğrenci kabul etmekte ve bu yönde eğitim vermektedir (Taydaş; 2014).

Radyo televizyon sinema bölümü gibi birçok bölümde eğitim sistemi genelde tartışılmaktadır. Bu problemin temelinde öğretim yönteminin nasıl verildiği kadar eğitimi verilen bölümlerde derslerin teorik ve uygulama içerikleri mezun olacak öğrencilerin istihdam sorunu da yatmaktadır (Uzun; 2007).

Medya sektöründe istihdam edilecek olan elemanların iletişim fakültelerinde iyi bir eğitim almış olmaları gerekir. Ancak son dönemlerde iletişim fakülteleri hem sayı hem de kontenjan olarak fazlalık göstermektedir. Uygulamalı derslerde öğrencilerin, gerekli araç gereci yeteri kadar kullanma fırsatı bulamamaları öğrencilerin mesleki derslere tam anlamıyla hâkim olamadıklarını gösterir (Gezgin; 2005).

4. RADYO TELEVİZYON VE SİNEMA PROGRAMLARININ DERS MÜFREDATLARININ İNCELENMESİ

Araştırmanın bu aşamasında, devlet üniversitelerine bağlı İletişim Fakültelerinin Radyo Televizyon ve Sinema bölümünün teorik ve pratik ders müfredatları incelenmiştir.

Tablo 1. Devlet Üniversitelerinde Okutulan Radyo Tv Sinema Bölümünün Ders Dağılımı

Üniversiteler	Teorik	Pratik
Ankara	91-%32,3	194-%66,7
Akdeniz	225-%87,5	84-%26,3
Atatürk	237-%73,7	84-%26,3
Ege	208-%96,2	9-%3,8
Erciyes	160-%88	25-%12
Fırat	116-%75,3	38-%24,7
Gazi	278-%98,2	5-%1,8
Kocaeli	185-%88,2	23-%22,8
Kastamonu	122-%100	-
Marmara	218-%100	-
Mersin	216-%92,2	23-%7,8
Selçuk	233-%99,1	2-%0,85

Tablo 1’de devlet üniversitelerinin iletişim fakültelerinde eğitim-öğretim hayatına başlamış ve mezun vermiş Radyo Tv ve Sinema bölümlerinde yürütülen ders müfredatlarına ilişkin bilgiler aktarılmıştır. Teorik ve uygulamalı derslerin oranlarına bakıldığında 16 fakülte içerisinde Kastamonu ve Marmara üniversitelerinin tüm dersleri teoriye dayanalı olduğu görülmüştür. Bu üniversitelerin hemen ardından gelenler ise, Selçuk Üniversitesi yüzde 99,1, Gazi Üniversitesi yüzde 98,2, Ege Üniversitesi yüzde 96,2, Mersin Üniversitesi yüzde 92,2 ile teori derslerin en fazla olduğu üniversiteler olduğu saptanmıştır. Pratik derslerin en fazla olduğu üniversiteler ise, yüzde 67,7 Ankara Üniversitesi diğer üniversitelere büyük bir fark atarak ilk sırada yer almıştır. Bu üniversitenin hemen ardından da Atatürk Üniversitesi yüzde 26,3, Fırat Üniversitesi yüzde 24,7, Kocaeli Üniversitesi yüzde 22,8 ile uygulamalı derslerin en fazla olduğu üniversiteler olmuştur. Bulgu, Taydaş’ın (2014) radyo televizyon sinema bölümlerinde ders müfredatlarının büyük bir çoğunluğu teorik derslerden oluştuğu yönündeki görüşünü desteklemektedir.

Tablo 2. Devlet Üniversitelerinde Okutulan Radyo Televizyon Sinema Bölümünün Zorunlu-Seçmeli Ders Dağılımı

Üniversiteler	Zorunlu Ders Sayısı	Seçmeli Ders Sayısı
Ankara	36-%26,5	97-%73,5
Akdeniz	11-%34,8	55-%65,2
Atatürk	65-%49	67-%51
Ege	46-%56,6	33-%43,4
Erciyes	41-%51,8	36-%48,2
Fırat	60-%100	-
Gazi	40-%38,3	63-%61,7
Kocaeli	37-%50	37-%50
Kastamonu	43-%49,2	44-%50,8
Marmara	33-%44,6	40-%55,4
Mersin	40-%41	55-%59
Onsekiz Mart	35-%74,3	11-%25,7
Selçuk	42-%41,1	60-%58,9

Tablo 2’de devlet üniversitelerinin iletişim fakültelerinde eğitim-öğretim hayatına başlamış ve mezun vermiş Radyo Tv ve Sinema bölümlerinde yürütülen zorunlu-seçmeli ders müfredatlarına ilişkin bilgiler aktarılmıştır. Devlet üniversitelerinde en fazla zorunlu dersin bulunduğu üniversite 60 dersin tamamı ile Fırat Üniversitesi olmuştur. Bu üniversitelerin hemen ardından gelenler ise; yüzde 74,3 ile Onsekiz Mart Üniversitesi, yüzde 56,6 ile Ege Üniversitesi olduğu belirlenmiştir. Seçmeli derslerin en fazla olduğu üniversitesi ise; yüzde 73,5 ile Ankara Üniversitesi olmuştur. Bu üniversitenin ardından da 65,2 ile Akdeniz Üniversitesi ikinci, 61,7 ile Gazi Üniversitesi üçüncü olmuştur. Ayrıca zorunlu-seçmeli ders oranlarında Kocaeli Üniversitesi, yüzde 50 zorunlu, yüzde 50 seçmeli olarak ders oranlarında eşit bir dağılıma gittiği anlaşılmıştır.

Bulgu, Karakoç’un (2014) İletişim fakültesi radyo televizyon sinema bölümlerindeki ders müfredatlarındaki sorunlardan biriside; derslerin büyük çoğunluğunun öğrencilerin seçmesine izin verilmeden zorunlu ders olarak okutulmaktadır yönündeki düşüncesiyle örtüşmektedir.

5. ARAŞTIRMA HAKKINDA GENEL AÇIKLAMALAR

5.1. Araştırmanın Amacı

İletişim fakülteleri ile birlikte radyo tv sinema bölümlerinin sayıları da gün geçtikçe artmaktadır. Yaşanan artışlar hem eğitim anlamında hem de mezun olan öğrencilerin istihdamı bakımından büyük tartışmalara neden olmaktadır. Bu tartışmaların temelinde ise ders müfredatlarının sorunları gelmektedir. İletişim fakülteleri, öncelikli olarak birey ve toplum için büyük öneme sahip kitle iletişim araçlarında içerikleri hazırlayan veya bunların aktarılmasını sağlayan bireylerin teknik bilgi kadar kültürel açıdan da donanımlı hale getirilmesi amacıyla eğitimlerini devam ettirmektedir.

İletişim fakültelerinin radyo televizyon sinema gibi programlarında medya sektörü için eğitimlerini iyi almış bireylerin yetiştirilmesi amaçlanmaktadır. Ancak bu süreçte ilgili programların akademik kadrolarının, uygulama alanlarının ve ders içeriklerinin de ihtiyaçlara göre düzenlenmesi icap

etmektedir. Çünkü özellikle uygulamalı derslerde öğrencilerin, gerekli araç gereci yeteri kadar kullanma fırsatı bulamamaları öğrencilerin mesleki derslere tam anlamıyla hâkim olamayacağını göstermektedir. Tüm bunlardan yola çıkarak çalışmada, radyo televizyon sinema bölümlerinin zorunlu, seçmeli, teorik, pratik ders müfredatları, müfredat sorunları ve bunlara yönelik çözüm önerileri üzerinde durulmuştur.

Araştırmanın amacı, Türkiye’de İletişim fakültesi radyo televizyon ve sinema programının ders müfredatlarının uygulanmasında karşılaşılan sorunların tespit edip bu sorunlara çözüm önerileri sunmak. Bu genel amacı ortaya koymak için öncelikle devlet üniversitelerindeki radyo televizyon sinema programlarının ders müfredatları incelenmiş, ardından örneklem olarak belirlenen üniversitelerdeki öğretim elemanlarına anket uygulanmıştır.

5.2. Araştırmanın Önemi

Araştırma, Radyo televizyon sinema bölümlerinin ders müfredatları ve sorunları hakkında genel bir durum saptayacağı için önemlidir. Radyo televizyon sinema bölümlerinde teorik ve pratik ders sayıları arasındaki eşitsizlik, seçmeli ve zorunlu dersler arasındaki uyumsuzluk müfredat sorunlarına sebep olduğu düşünülmektedir. Bu araştırma ile yaşanan bu sorunların neden kaynaklandığı gösterilmeye çalışılmıştır. Ayrıca bu çalışma radyo televizyon sinema eğitimi üzerine hem müfredat incelemesi hem de öğretim elemanlarına anket uygulanması bakımından ilk olma özelliği taşımaktadır. Bununla birlikte tespit edilen müfredat sorunlarının yeni müfredat çalışmalarına yardımcı olacağı içinde önem arz etmektedir.

5.3. Hipotezler

H1: Radyo Televizyon Sinema bölümlerinin teorik ve pratik ders müfredatları arasında uyumsuzluk vardır.

H2: Radyo Televizyon Sinema bölümlerinin seçmeli-zorunlu ders müfredatlarında eşitsizlik vardır.

H3: Radyo Televizyon Sinema bölümlerinde uygulamalı ders olarak müfredata konulan; Kamera ve Işık, TV’de Program Yapımı, Fotoğrafçılık, Kurgu, Haber Toplama ve Yazma, Sinema, Sinematografi, Radyo’da Program Yapımı gibi derslerin uygulama imkânlarının yetersiz olması ile iletişim fakültesinin fiziki ve teknik alt yapısının eksik olması arasında anlamlı bir fark vardır.

5.4. Araştırmanın Modeli

Türkiye’de İletişim Fakültesi Radyo Televizyon ve Sinema Bölümü ders müfredatlarının sorunlarını tespit etmeye yönelik yapılan bu çalışmada “Tarama Modeli” esas alınmıştır. Araştırmada öncelikle literatür taraması yapılmış ve alanda yapılan çalışmalar incelenmiştir. Konuyla ilgili verileri ortaya koyabilmek için survey modeli kullanılmış ve anket tekniğine başvurulmuştur. Nicel araştırma yöntemleri içinde en yaygın kullanılanlardan biri de survey modelidir. Survey modelinde evren ve örneklem bulunmaktadır. Nicel araştırmalar içinde yer alan survey modelinde sıklıkla yararlanılan veri toplama aracı ankettir (Karasar, 1991-25). Bu nedenle çalışmada anket kullanılmıştır.

Araştırma, ankete dayalı verilerden oluşmaktadır. Bunun yanında ilgili programların müfredatlarının incelenmesi, bu alanda yapılan bilimsel çalışmaların taranması sonucunda bir betimleme yapılmıştır.

5.5. Evren ve Örneklem

Araştırma, Türkiye’deki İletişim Fakültesi Radyo Televizyon ve Sinema Programlarının ders müfredatlarında karşılaşılan sorunların tespiti ve çözümüne yöneliktir.

Araştırmanın Evrenini; Ocak 2018 tarihi itibarıyla Türkiye’de bulunan ve Türkiye’den tercih yapılabilen, devlet üniversiteleri bünyesinde kurulan 42 İletişim Fakültesinin Radyo Televizyon ve Sinema Anabilim Dalında görev yapan öğretim elemanlarını oluşturmaktadır. Bu fakültelerin

tamamında Radyo, Televizyon ve Sinema bölümü bulunmaktadır. Fakat sadece 24 fakültede Radyo Televizyon ve Sinema alanında eğitim-öğretim hayatı başlamıştır. Bundan dolayı yeni kurulmuş olup da öğrenci kabul etmeyen bölümler çalışma kapsamı dışında tutulmuştur.

Araştırmanın örnekleme ise, Devlet üniversiteleri bünyesinde kurulup eğitim- öğretim hayatına başlamış ve mezun vermiş 16 iletişim fakültesinde yer alan Radyo Televizyon ve Sinema Bölümlerinin tamamını kapsamaktadır. Bu programda mezun vermiş olma kriterinin aranmasında; bazı Radyo Tv ve Sinema Programlarında 8 yarıyıla ait ders müfredatı uygulanmadığı için araştırmada ortaya çıkacak bulguların eksik ve tutarsız olacağı düşünülmektedir. Bu kriter göz önüne alınarak örnekleme sınırlamaya gidilmiştir. Örneklem olarak belirlenen üniversiteler ise şunlardır: (Ankara Üniversitesi, Akdeniz Üniversitesi, Atatürk Üniversitesi, Adnan Menderes Üniversitesi, Çukurova Üniversitesi, Ege Üniversitesi, Erciyes Üniversitesi, Fırat Üniversitesi, Gazi Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi, Kastamonu Üniversitesi, Kocaeli Üniversitesi, Marmara Üniversitesi, Mersin Üniversitesi, Onsekiz Mart Üniversitesi, Selçuk Üniversitesi).

5.6. Veriler ve Toplanması

Bu araştırmada, veri toplama aracı olarak anket kullanılmıştır. Araştırmanın kapsamlı incelenmesi, geçerlik ve güvenilirliği sağlanması için; Fırat Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo Televizyon ve Sinema ve Halkla İlişkiler Anabilim dallarındaki öğretim elemanlarının görüşleri alınarak hazırlanmıştır.

Programlarda karşılaşılan sorunların çözümüne yönelik anket formuna son şekil verildikten sonra Fırat Üniversitesinin Etik Kurulundan ve örnekleme belirtilen üniversitelerden gerekli izin alınmıştır. Tüm üniversitelere anket formları elden teslim edilmiştir. 218 anketten 140 tanenin geri dönüşü sağlanmış ve tümü işleme koyulmuştur. İşleme alınan anketlerin yüzdesi % 65'dir.

5.7. Verilerin Çözümü ve Yorumlanması

Araştırmada geri dönen 140 anket, alfabetik olarak üniversitelere göre sınıflandırılıp numaralandırılmıştır. Daha sonra anketler tek tek incelendikten sonra soruların büyük bir çoğunluğuna cevap veren tüm anketler değerlendirilmeye alınmıştır. Böylece araştırmanın çalışma evreni 140 öğretim elemanı olmuştur.

Araştırmada veri toplama aracı ile toplanan verilerin çözümlenmesi aşamasında, araştırma amaçları doğrultusunda, frekans, yüzde, non'dan faydalanılmıştır. İstatistiksel çözümlenmeler; "Statistical Package For The Social Science" SPSS 22.0 Windows paket programı ile gerçekleştirilmiştir.

6. ARAŞTIRMADA ELDE EDİLEN BULGULAR

Araştırmada incelenecek olan dersler, örneklem olarak seçilen üniversitelerin ders müfredatlarında ortak olan ve birinci bölümde teorik ve pratik ders müfredatları analizinde tespit edilen dersler ele alınmıştır. Radyo televizyon sinema bölümünde verilen branş derslerin saat, içerik ve içeriğin uygulanabilme düzeyine ilişkin görüşleri şu şekildedir:

Tablo 3. Kamera ve Işık Dersinin Saat, İçerik ve İçeriğin Uygulanabilme Düzeyine İlişkin Görüşlerin Dağılımı

Kamera ve Işık	Sayı (N)	Yüzde (%)
Saat		
Çok yeterli	2	1,4
Yeterli	97	69,3
Yetersiz	33	23,6
Çok yetersiz	4	2,9
Fikrim Yok	4	2,9
Toplam	140	100,0

İçerik		
Çok yeterli	1	0,7
Yeterli	80	57,1
Yetersiz	49	35,0
Çok yetersiz	5	3,6
Fikrim Yok	5	3,6
Toplam	140	100,0
Uygulanabilme Düzeyi		
Çok yeterli	--	--
Yeterli	19	13,6
Yetersiz	104	74,3
Çok yetersiz	10	7,1
Fikrim Yok	7	5,0
Toplam	140	100,0

Tablo 3'de görüldüğü gibi, öğretim elemanlarının % 26,5'i kamera ve ışık dersini saat olarak yetersiz ve çok yetersiz, % 70,5'de yeterli olarak görürken, içerik olarak % 57,8'i yeterli % 38,6'sında yetersiz görmüştür. İçeriğin uygulanabilme düzeyinde ise, çok yeterli diyen bulunmazken, yeterli olduğunu söyleyen % 13,6'dır. Yetersiz ve çok yetersiz olarak görenlerin oranı % 81,4'dür. Bu verilere göre öğretim elemanları kamera ve ışık dersini saat ve içerik olarak yeterli görürken, içeriğin uygulanabilme düzeyini ise büyük bir çoğunluk çok yetersiz ve yetersiz görmüştür.

Bulgu, Vural'ın (2004) Radyo Televizyon ve Sinema Programı eğitiminin öğrencide yönetimsel ve stratejik kimliğini oluşturmak için uygulama derslerine ağırlık verilmesi gerektiğine dair çalışmasıyla desteklenmektedir.

Tablo 4. Kurgu Dersinin Saat, İçerik ve İçeriğin Uygulanabilme Düzeyine İlişkin Görüşlerin Dağılımı

Kurgu	Sayı (N)	Yüzde (%)
Saat		
Çok yeterli	7	5,0
Yeterli	97	69,3
Yetersiz	23	16,4
Çok yetersiz	9	6,4
Fikrim Yok	4	2,9
Toplam	140	100,0
İçerik		
Çok yeterli	--	--
Yeterli	84	60,0
Yetersiz	49	30,7
Çok yetersiz	9	6,4
Fikrim Yok	4	2,9
Toplam	140	100,0
Uygulanabilme Düzeyi		
Çok yeterli	--	--
Yeterli	17	12,1
Yetersiz	104	74,3
Çok yetersiz	15	10,7
Fikrim Yok	4	2,9
Toplam	140	100,0

Tablo 4'de görüldüğü gibi, öğretim elemanlarının % 22,8'i kurgu dersini saat olarak yetersiz ve çok yetersiz, % 60,3'ü yeterli olarak görürken, içerik olarak % 60'ı yeterli görmüştür. Ayrıca içerik ve içeriğin uygulanabilme düzeyinde çok yeterli diyen bulunmazken, fikrim yok diyenlerin oranı da % 2,9'dur. İçeriğin uygulanabilme düzeyinde ise, yeterli diyen sadece % 12,1'iken, yetersiz ve çok yetersiz diyenlerin oranı % 85'dir. Bu verilere göre öğretim elemanları kurgu dersini saat olarak yeterli görürken, İçerik ve içeriğin uygulanabilme düzeyinde ise büyük bir çoğunluk çok yetersiz ve yetersiz görmüştür. Bulgu, Gürkan'ın (2000) iletişim fakültelerinde eğitim-öğretim gören öğrencilerin mezun olduktan sonra medya sektöründe aktif olarak kullanacağı mesleki bilgileri fakültelerinde deneyimleyecek yeterince teknik alt yapıları olmamakta görüşü ile örtüşmektedir.

Tablo 5. Sinema Dersinin Saat, İçerik ve İçeriğin Uygulanabilme Düzeyine İlişkin Görüşlerin Dağılımı

Sinema	Sayı (N)	Yüzde (%)
Saat		
Çok yeterli	10	7,1
Yeterli	102	72,9
Yetersiz	19	13,6
Çok yetersiz	4	2,9
Fikrim Yok	5	3,6
Toplam	140	100,0
İçerik		
Çok yeterli	4	2,9
Yeterli	97	69,3
Yetersiz	30	21,4
Çok yetersiz	4	2,9
Fikrim Yok	5	3,6
Toplam	140	100,0
Uygulanabilme Düzeyi		
Çok yeterli	1	0,7
Yeterli	33	23,6
Yetersiz	92	65,7
Çok yetersiz	7	5,0
Fikrim Yok	7	5,0
Toplam	140	100,0

Tablo 5’de görüldüğü gibi, öğretim elemanlarının % 72,9’u sinema dersini saat olarak yeterli görürken, % 24,3’ü içerik olarak yetersiz görmüştür. İçeriğin uygulanabilme düzeyinde ise, yeterli diyen 23,6’iken, yetersiz ve çok yetersiz diyenlerin oranı % 70,7’dir. Bu verilere göre öğretim elemanların büyük çoğunluğu sinema dersini saat ve içerik olarak yeterli görürken, içeriğin uygulanabilme düzeyinde ise çok yetersiz ve yetersiz görenlerin sayısal çoğunlukta olduğu söylenebilir.

Tablo 6. TV’de Program Yapımı Dersinin Saat, İçerik ve İçeriğin Uygulanabilme Düzeyine İlişkin Görüşlerin Dağılımı

TV’de Program Yapımı	Sayı (N)	Yüzde (%)
Saat		
Çok yeterli	7	5,0
Yeterli	104	74,3
Yetersiz	21	15,0
Çok yetersiz	3	2,1
Fikrim Yok	5	3,6
Toplam	140	100,0
İçerik		
Çok yeterli	2	1,4
Yeterli	88	62,9
Yetersiz	42	30,0
Çok yetersiz	3	2,1
Fikrim Yok	5	3,6
Toplam	140	100,0
Uygulanabilme Düzeyi		
Çok yeterli	--	--
Yeterli	24	17,1
Yetersiz	96	68,6
Çok yetersiz	11	7,9
Fikrim Yok	9	6,4
Toplam	140	100,0

Tablo 6’da görüldüğü gibi, öğretim elemanlarının % 79’3’ü TV’de program yapımı dersini saat olarak yeterli ve çok yeterli, % 17,1’i yetersiz görürken, İçerik olarak % 32,1’i yetersiz ve çok yetersiz olarak görmüştür. İçeriğin uygulanabilme düzeyinde çok yeterli diyen bulunmazken, fikrim yok diyenlerin oranı da % 6,4’dür. İçeriğin uygulanabilme düzeyinde ise, yeterli diyen sadece % 17,1’iken, yetersiz ve çok yetersiz diyenlerin oranı % 76,5’dir. Bu verilere göre öğretim elemanları

TV’de program yapımı dersini saat olarak yeterli görürken, İçerik ve içeriğin uygulanabilme düzeyinde ise büyük bir çoğunluk çok yetersiz ve yetersiz görmüştür. Bulgu, Alemdar’ın (2007) Radyo televizyon sinema eğitiminde alan derslerinin yeterince uygulanabilme imkânının olmaması öğrencilerin uzmanlaşmasına engel teşkil etmektedir düşüncesini dolaylı olarak desteklemektedir.

Tablo 7. Belgesel Film Dersinin Saat, İçerik ve İçeriğin Uygulanabilme Düzeyine İlişkin Görüşlerin Dağılımı

Belgesel Film	Sayı (N)	Yüzde (%)
Saat		
Çok yeterli	5	3,6
Yeterli	98	70,0
Yetersiz	22	15,7
Çok yetersiz	6	4,3
Fikrim Yok	9	6,4
Toplam	140	100,0
İçerik		
Çok yeterli	1	0,7
Yeterli	85	60,7
Yetersiz	38	27,1
Çok yetersiz	6	4,3
Fikrim Yok	10	7,1
Toplam	140	100,0
Uygulanabilme Düzeyi		
Çok yeterli	--	--
Yeterli	25	17,9
Yetersiz	96	68,6
Çok yetersiz	5	3,6
Fikrim Yok	14	10,0
Toplam	140	100,0

Tablo 7’de görüldüğü gibi öğretim elemanlarının % 15,7’si belgesel film dersini saat olarak yetersiz, % 4,3’ü çok yetersiz olarak görürken, içerik olarak % 60,7’si yeterli, % 31,4’ü yetersiz olarak görmüştür. İçeriğin uygulanabilme düzeyini ise % 17,9’u yeterli, % 72,2’si yetersiz ve çok yetersiz olarak görmüştür. Bu verilere dayalı olarak belgesel film derslerini saat olarak yeterli, içerik ve içeriğin uygulanabilme düzeyini yetersiz gören öğretim elemanlarının sayısal olarak çoğunlukta olduğu söylenebilir.

Tablo 8. Haber Toplama ve Yazma Dersinin Saat, İçerik ve İçeriğin Uygulanabilme Düzeyine İlişkin Görüşlerin Dağılımı

Haber Toplama ve Yazma	Sayı (N)	Yüzde (%)
Saat		
Çok yeterli	6	4,3
Yeterli	99	70,7
Yetersiz	24	17,1
Çok yetersiz	4	2,9
Fikrim Yok	7	5,0
Toplam	140	100,0
İçerik		
Çok yeterli	4	2,9
Yeterli	79	56,4
Yetersiz	47	33,6
Çok yetersiz	3	2,1
Fikrim Yok	7	5,0
Toplam	140	100,0
Uygulanabilme Düzeyi		
Çok yeterli	2	1,4
Yeterli	29	20,7
Yetersiz	87	62,1
Çok yetersiz	14	10,0
Fikrim Yok	8	5,7
Toplam	140	100,0

Tablo 8’de görüldüğü gibi öğretim elemanlarının % 70,7’si haber toplama ve yazma dersini saat olarak yeterli, % 17,1’i yetersiz olarak görürken, içerik olarak % 2,9’u çok yeterli, % 56,4’ü yeterli, % 35,7’si yetersiz görmüştür. İçeriğin uygulanabilme düzeyini ise % 22,1 yeterli ve çok yeterli görürken, % 72,1’i ise yetersiz ve çok yetersiz olarak görmüştür. Bu verilere dayalı olarak haber toplama ve yazma dersinin içeriğinin yeterli uygulanabilme düzeyinin çok düşük olduğu söylenebilir. Bulgu, Tokgöz’ün (2010) Yalnız üniversite düzeyinde sınırlı gazetecilik/haber eğitimi iletişim mezunlarının medya sektöründe çeşitli sorunlar yaşamasına neden olmaktadır.

Tablo 9. Fotoğrafçılık Dersinin Saat, İçerik ve İçeriğin Uygulanabilme Düzeyine İlişkin Görüşlerin Dağılımı

Fotoğrafçılık	Sayı (N)	Yüzde (%)
Saat		
Çok yeterli	7	5,0
Yeterli	97	69,3
Yetersiz	21	15,0
Çok yetersiz	7	5,0
Fikrim Yok	8	5,7
Toplam	140	100,0
İçerik		
Çok yeterli	2	1,4
Yeterli	85	60,7
Yetersiz	39	27,9
Çok yetersiz	6	4,3
Fikrim Yok	8	5,7
Toplam	140	100,0
Uygulanabilme Düzeyi		
Çok yeterli	--	--
Yeterli	28	20,0
Yetersiz	92	65,7
Çok yetersiz	11	7,9
Fikrim Yok	9	6,4
Toplam	140	100,0

Tablo 9’da görüldüğü gibi öğretim elemanlarının % 69,3’ü fotoğrafçılık dersini saat olarak yeterli, % 15’i yetersiz olarak görürken, içerik olarak % 32,2’si yetersiz, % 60’ı yeterli görmüştür. İçeriğin uygulanabilme düzeyini ise, çok yeterli olarak kimse görmezken, % 20’si yeterli, % 73,6’sı yetersiz ve çok yetersiz görmüştür. Bu verilere dayalı olarak fotoğrafçılık dersini saat ve içerik olarak yeterli, içeriğin uygulanabilme düzeyini yetersiz gören öğretim elemanlarının sayısal olarak çoğunlukta olduğu söylenebilir. Bulgu, Gezgin’in (2003) öğrenciler, iletişim fakültelerinde uygulamalı dersler için gerekli araç ve gereçleri yeterince bulamamaktadırlar çalışmasıyla bağdaşmaktadır.

Tablo 10. Radyo Programcılığı Dersinin Saat, İçerik ve İçeriğin Uygulanabilme Düzeyine İlişkin Görüşlerin Dağılımı

Radyo Programcılığı	Sayı (N)	Yüzde (%)
Saat		
Çok yeterli	7	5,0
Yeterli	93	66,4
Yetersiz	26	18,6
Çok yetersiz	7	5,0
Fikrim Yok	7	5,0
Toplam	140	100,0
İçerik		
Çok yeterli	2	1,4
Yeterli	80	57,1
Yetersiz	44	31,4
Çok yetersiz	6	4,3
Fikrim Yok	8	5,7
Toplam	140	100,0

Uygulanabilme Düzeyi		
Çok yeterli	1	0,7
Yeterli	29	20,7
Yetersiz	91	65,0
Çok yetersiz	11	7,9
Fikrim Yok	8	5,7
Toplam	140	100,0

Tablo 10’da görüldüğü gibi öğretim elemanlarının % 66,4’ü radyo programcılığı dersini saat olarak yeterli, % 18,6’sı yetersiz görmüştür. İçerik olarak % 57,1’i yeterli, % 31,4’ü yetersiz görmüştür. Fikrim yok şeklinde cevap verenlerin oranı % 5,7 olurken, İçeriğin uygulanabilme düzeyinde % 21,4’ü yeterli ve çok yeterli, % 72,9’u yetersiz ve çok yetersiz olarak görmüştür. Bu verilere dayalı olarak radyo programcılığı dersini içeriğin uygulanabilme düzeyini yetersiz gören öğretim elemanları büyük çoğunlukta olduğu ifade edilebilir.

7. SONUÇ VE ÖNERİLER

Araştırmanın bu bölümünde, araştırmanın amaç bölümünde yer alan varsayımlardan yola çıkarak, bulgulardan varılan sonuçlara ve sonuçlara dayalı olarak araştırma konusu ile ilgili önerilere yer verilmiştir.

7.1. Sonuçlar

Türkiye’de Radyo Televizyon Sinema bölümünün teorik ve uygulamalı ders müfredatlarının uygulanmasında karşılaşılan sorunlar incelenmiş ve sonuçlar aktarılmıştır. Ayrıca karşılaşılan sorunlara çözüm önerileri sunulmuştur.

2018 Ocak itibarıyla Türkiye’de 42 devlet, 28 özel toplam 70 iletişim fakültesi bulunmakta ve devlet üniversitelerinin 24 tanesinde radyo, televizyon sinema alanında eğitim-öğretim hayatı başlamıştır.

Devlet üniversitelerine bağlı İletişim Fakültelerinin Radyo Televizyon ve Sinema bölümlerinin teorik ve pratik ders müfredatları incelenmiştir. Elde edilen bulgulara göre; Kastamonu ve Marmara üniversitelerinin tüm dersleri teoriye dayanalı olduğu görülürken, Selçuk Üniversitesi, Gazi Üniversitesi, Ege Üniversitesi ve Mersin Üniversitelerinin teorik ders ortalaması % 95’in üzerindedir. Uygulamalı ders ortalamasında ise, Ankara Üniversitesi % 67 ile ilk sırada yer alırken, Atatürk Üniversitesi, Fırat Üniversitesi ve Kocaeli Üniversitesi sıralamada yerini almıştır. Bağcı ve Nizam (2016), radyo televizyon sinema bölümü öğrencilerin medya sektörüne daha donanımlı hazırlanabilmek amacıyla derslerin daha çok uygulamaya yönelik olmasını ve uygulama birimlerinin daha aktif kullanılmasını önermişlerdir. Elde edilen bulgularda bazı üniversitelerin ders müfredatları incelendiğinde pratik derslerin ya hiç yok ya da çok az olduğu saptanmıştır.

Devlet üniversitelerine bağlı İletişim Fakültelerinin Radyo Televizyon ve Sinema bölümlerinin seçmeli ve zorunlu ders müfredatları incelenmiştir. Elde edilen bulgulara göre; devlet üniversitelerinde en fazla zorunlu dersin bulunduğu üniversite 60 dersin tamamı ile Fırat Üniversitesi olmuştur. Bu üniversitenin ardından gelenler ise; yüzde 74,3 ile Onsekiz Mart Üniversitesi, yüzde 56,6 ile Ege Üniversitesi olduğu belirlenmiştir. Seçmeli derslerin en fazla olduğu üniversitesi ise; yüzde 73,5 ile Ankara Üniversitesi olmuştur. Bu üniversitenin ardından da 65,2 ile Akdeniz Üniversitesi ikinci, 61,7 ile Gazi Üniversitesi üçüncü sırada yer alırken, zorunlu-seçmeli ders oranlarında Kocaeli Üniversitesi, yüzde 50 zorunlu yüzde 50 seçmeli olarak ders oranlarında eşit bir dağılıma gittiği anlaşılmıştır. Ayrıca Ankara Üniversitesi hem uygulamalı hem de seçmeli ders müfredatlarında öğrencilere en fazla olanak tanıyan üniversite olmuştur. Bu bulgu Karakoç’un (2014) İletişim fakültesi radyo televizyon sinema bölümlerindeki ders müfredatlarındaki sorunlardan biriside; derslerin büyük çoğunluğunun öğrencilerin seçmesine izin verilmeden zorunlu ders olarak okutulmaktadır yönündeki düşüncesiyle örtüşmektedir.

Öğretim elemanları radyo televizyon sinema anabilim dallarında uygulanan lisans ders programları ile ilgili olarak; İletişim dersinin saat ve içerik olarak yeterli, içeriğin uygulanabilme düzeyinin yetersiz olduğu görüşündedirler. Kamera ve Işık dersinin saat olarak yeterli, içerik ve içeriğin uygulanabilme düzeyinin çok yetersiz olduğu görüşündedirler. Kurgu dersinin de saat olarak yeterli, içerik ve içeriğin uygulanabilme düzeyinin çok yetersiz olduğu görüşündedirler. Sinema dersinin saat ve içerik olarak yeterli, içeriğin uygulanabilme düzeyinin yetersiz olduğu görüşündedirler. TV’de Program Yapımı dersinin saat ve içerik olarak yeterli, içeriğin uygulanabilme düzeyinin yetersiz ve çok yetersiz olduğu görüşündedirler. Ayrıca Belgesel film, Medya okuryazarlığı, Sinematografi, fotoğrafçılık, Araştırma Yöntemleri ve Haber Toplama Yazma derslerinin uygulanabilme düzeylerinin yetersiz ve çok yetersiz olduğu görüşündedirler.

7.2. Öneriler

Araştırma bulgularına dayalı olarak, Türkiye’de Radyo Televizyon Sinema bölümünün teorik ve uygulamalı ders müfredatlarının uygulanmasında karşılaşılan sorunların giderilmesine ilişkin öneriler aşağıda sunulmuştur:

Radyo televizyon sinema bölümlerinin büyük bir çoğunluğunda uygulamalı derslerin çok az ya da hiç olmadığı gözlenmektedir. Bu durumun ortadan kaldırılabilmesi için, öğrencilerin medya sektörüne daha donanımlı hazırlanmasında dersler daha çok uygulamaya yönelik olmalı ve bu anlamda müfredat yeniden düzenlenmelidir. Aynı şekilde bu bölümlerde derslerin büyük çoğunluğunun öğrencilerin seçmesine izin verilmeyen zorunlu dersler olduğu anlaşılmıştır. Bunun yerine öğrencilerin kendi ilgi ve yeteneklerine göre seçmesi gereken dersler müfredatlara konulmalıdır.

Radyo televizyon sinema anabilim dalı lisans derslerinde okutulan Kamera ve Işık, Kurgu, Radyo’da Program Yapımı, Sinema, Haber Toplama ve Yazma, Sinematograf, Fotoğrafçılık, Belgesel Film, TV’de Program Yapımı gibi uygulamalı alan dersler içeriğin uygulanabilme düzeyi olarak öğretim elemanlarının çoğunluğu yetersiz ve çok yetersiz görmüştür. Bundan dolayı iletişim fakültesi Radyo Televizyon Sinema anabilim dalı lisans ders programlarının yeniden düzenlenmesi gerekmektedir.

KAYNAKLAR

- Aziz, A.. Radyo ve Televizyona Giriş, Ankara Üniversitesi Yayınları, Ankara, (1981).
- Bağcı, C.. Nizam, F.. Fırat Tv Ve Kampüs Tv Örnekleriyle İletişim Fakültesi Öğrencilerinin Uygulama Birimi Olarak Üniversite Televizyonlarına Bakışı, Akademik Sosyal Araştırmalar Dergisi, Sayı: 34, (2016).
- Çelik, M. U., Radyo, Televizyon Ve Sinema Bölümü Özelinde İletişim Fakültelerindeki Eğitime İlişkin Bir İnceleme, H. Ü. Eğitim Fakültesi Dergisi, (2012).
- Gezgin, S.. Türkiye’de Gazetecilik Eğitimi, (<http://www.konrad.org.tr>) adresinden alındı (Erişim Tarihi: 10.09.2018).
- Gürkan, N., S. İrvan.. İletişim Eğitiminde Nereden Nereye, 1. Ulusal İletişim Kongresi Bildiriler Kitapçığı, İstanbul, (2000).
- Karakoç, E., Taydaş, O., Türkiye’deki İletişim Fakültelerindeki Radyo Televizyon ve Sinema Eğitimi Üzerine Bir İnceleme. Uluslararası Hakemli İletişim ve Edebiyat Araştırmaları Dergisi, (2014).
- Karasar, N.. Bilimsel Araştırma Yöntemleri, Noel Akademik Yayıncılık, Ankara, (2012).
- Tokgöz, O.. Türkiye’de İletişim Eğitimi: Elli Yıllık Bir Geçmişin Değerlendirilmesi. Kültür ve İletişim, (2003).

Varol, A., K. Alemdar.. İletişim Fakültelerine Öğrenci Yerleştirmede Karşılaşılan Çelişkiler ve Çözüm Önerileri, İletişim Kuram ve Araştırma Dergisi, Sayı: 24, (2010).

İnternet Kaynakları

Adnan Menderes Üniversitesi İletişim Fakültesi, <http://iletisim.adnanmenderes.edu.tr/tr>. [Erişim Tarihi: 15.02.2019].

Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesi, <http://iletisim.akdeniz.edu.tr/tr>. [Erişim Tarihi: 15.02.2019].

Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi, <http://iletisim.ankara.edu.tr/tr>. [Erişim Tarihi: 15.02. 2019].

Atatürk Üniversitesi İletişim Fakültesi, <http://iletisim.ataturk.edu.tr/tr> [Erişim Tarihi: 15.02. 2019].

Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi, <http://iletisim.ege.edu.tr/tr>. [Erişim Tarihi: 15.02. 2019].

Erciyes Üniversitesi İletişim Fakültesi, <http://iletisim.erciyes.edu.tr/tr>. [Erişim Tarihi: 15.02. 2019].

Fırat Üniversitesi İletişim Fakültesi, <http://iletisim.firat.edu.tr/tr>. [Erişim Tarihi: 15.02. 2019].

Gazi Üniversitesi İletişim Fakültesi, <http://iletisim.gazi.edu.tr/tr>. [Erişim Tarihi: 15.02. 2019].

İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi, <http://iletisim.istanbul.edu.tr/tr>. [Erişim Tarihi: 15.02. 2019].

Kocaeli Üniversitesi İletişim Fakültesi, <http://iletisim.kocaeli.edu.tr/tr>. [Erişim Tarihi: 15.02. 2019].

Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi, <http://iletisim.marmara.edu.tr/> [Erişim Tarihi: 15.02. 2019].

Mersin Üniversitesi İletişim Fakültesi, <http://iletisim.mersin.edu.tr/tr>. [Erişim Tarihi: 15.02. 2019].

On Sekiz Mart Üniversitesi İletişim Fakültesi, <http://iletisim.onsekizmart.edu.tr/tr>. [Erişim Tarihi: 15.02. 2019].

Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi, <http://iletisim.selcuk.edu.tr/tr>. [Erişim Tarihi: 15.02. 2019].